

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Woody Allen fidelíssim

La història. Nova York i Los Angeles, anys 1930. El jove Bobby arriba a Hollywood disposat a treballar en la indústria del cinema aprofitant els contactes de l'oncle Phil, s'enamora de Vonnie, la secretaria, en un amor impossible.

La pel·lícula. "La vida es una comedia escrita por un guionista sádico" sosté la "veu en off" del film, el propi Allen Stewart Konigsberg (Nova York, 1935) àlies Woody Allen. A la manera dels déus, Allen juga amb les seves criatures qual escarabats. Per tant, les fa patir un estira-i-arronsa romàntic tan real, és a dir, tan sapastre com la vida. En la pel·li número 47, Allen segueix fidel a sí mateix: ens fa riure o somriure, i maleïda la gràcia. *Café Society* ve a ser

el compendi de *Días de radio*, *Manhattan*, *Maridos y mujeres*, *Celebrity*, passats pel sedàs nostàlgic d'un cineasta incapaç de jubilar-se. Així, parlant d'amors impossibles, les aventures sentimentals del Bobby i la Vonnie pregonen la relació amor-odi al cinema clàssic de Hollywood, ahora que, tal volta, sigui el film més jueu del jueu Woody Allen, ple de sentències no precisament protojudaiques. És l'humor auto-men-

yspreable del que parlava el també jueu Franz Kafka. Dit el què he dit, és hora de buscar les pessigolles al murri Woody. Aquell que despatxa amb situacions i diàlegs d'apretar a córrer, el glamour cinèfil de quan les "majors" jueves dominaven el mercat de la Factoria dels Somnis. Sona tronat. Com les referències als gàngsters de barriada que van senyorejar la Nova York anys 30. Toca dir que el sempre àrid, falsament estult Jesse Eisenberg,

encarna el trepa Bobby, impossible alter ego del Woody Allen a hores d'ara; que la decandida Kristen Stewart és la musa ideal, vampiresca i heroïna pràctica, d'una comèdia més crepuscular i trista que una sessió de jazz bevent aigua mineral.

El tema. Només hi ha un amor etern: l'Amor Impossible.

La imatge. Quan Bobby descobreix la carta emmarcada de Rodolfo Valentino al despatx de l'oncle.

La frase. "Seria còmic si no fuera tan triste", sentència un realista Bobby. És veure a la tele com els líders polítics són incapços de baixar del burro.

La recomanació. Indispensable per a col·leccionistes de cromos Woody Allen. També per addictes a la comèdia romàntica.

Café Society

Director: Woody Allen. **Intèrprets:** Kristen Stewart, Jessé Eisenberg, Steve Carell, Blake Lively, Corey Stoll, Parker Posey. **EUA, 2016. 96'. JCA Alpicat, Funatic Lleida2010.**